Het Paaschfeest van de familie Stalperts

„Veel lust heb ik er eigenlijk nog altijd niet in," zei mijnheer Stalperts, toen nij met zijn vrouw en de twee kinderen het kleine dorpsstation uitstapte. — „Ik, eerlijk gezegd, evenmin," viel mevrouw hem bij, „maar als we ons vervelen, kunnen we vroeg weggaan." — „En hoe vinden jelùi het," zoo wendde hij zich statig tot de kinderen, „eens bij oom Reinier op bezoek te gaan ?" — Dick, een nuffig knaapje met lange blonde haren, een bleek neusje en stijve keurige kleeren aan, keek eenigszins verbluft naar zijn vader op. „Ach, papa, het is mij hetzelfde," antwoordde hij op ietwat geblaseerden toon.

En Rie, het meisje, dat met haar plooiloos manteltje, onberispelijke glacé handschoenen en stijve gebaartjes wel een miniatuur-mevrouwtje leek, antwoordde koel onverschillig :

„Ach, of je nu hier bent of thuis ; het is eigenlijk overal vervelend."

Zonder een glimlach of een opmerking over de ouwelijke maniertjes van de kinderen, wandelden de heer en mevrouw Stalperts achter hunne kinderen aan, zelven al niet minder koel, niet minder onverschillig dan dezen. Men zag het dezen lieden aan, dat zij zonder eenige hartelijkheid of diepere gemeenzaamheid naast elkaar elk hun eigen leven leefden. Geen blik, geen glimlach, geen woord, dat op die heerlijke verstandhouding duidde, welke de leden van eenzelfde gezin zoo kunnen kenmerken. Zooals dit groepje menschen daar nu liep, had men kunnen zeggen : een heer, die een vreemde dame en twee, hun beiden en ook onderling elkaar onbekende, kinderen daar zoo juist had ontmoet, en hun nu even den weg wees, om daarna weer voor goed afscheid te nemen met een onverschilligen groet.

Het was Paschen. De dorpelingen stonden in hun paaschbeste kleeren in groepjes voor de kerk of voor het logement op den brink, of kuierden langzaam op en neer, al rookend en pratend. Mijnheer Stalperts wendde zich tot een hunner, met de vraag waar zijn broer woonde: „mijnheer Ben Stalperts."

„Ben ? Lange Ben ?" zei de boer, zonder zijn pijp uit den mond of de handen uit de broekzakken te nemen, „die woont ginds in dat kleine huiske in de bocht van den weg." Mijnheer Stalperts zette een eenigszins ontsteld gezicht. „Lange Ben", „Kleine huiske" . . . het beviel hem maar matig ; hij bedankte nauwelijks, zoo geschandaliseerd was hij, en òf de boer het merkte, maar die lachte breeduit met een mond die bijna in zijn schouders beet.

Mevrouw trok den neus wat op.

„Je broer zal zich toch met die menschen niet encanailleeren ?"... bitste ze.

„Ik sta daar niet voor in, Eef," zei haar echtgenoot op zorgvollen toon, „Ben is altijd een ongegeneerd stuk mensch geweest, maar ik denk toch niet dat hij in zijn omgang met zùlke menschen zich zòo ver vergeten zal . . . . och, en misschien dat hij het ook wèl . . ."

Mevrouw zuchtte diep, en liep zwijgend naast haar eveneens zwijgenden echtgenoot achter de twee zwijgende kinderen verder. En géen hunner toonde de minste belangstelling voor het mooie, landelijke dorp met zijn schilderachtige boerenerven, zijn sierlijk kerkje, zijn met eiken beplanten brink, zijn wijdopen rijke vergezichten. Onverwikbaar statig wandelde het gezin Stalperts langs dat alles henen ; zij waanden zich ver verheven boven dergelijke ervaringen ; wat kon hun nu zoo'n dorp schelen ? Alle dorpen waren vrijwel hetzelfde.

Als mijnheer het niet gedaan had om zijn broer, met wien hij zooveel jaren in onmin geleefd had, maar met wien hij zich nu kort geleden had verzoend door toevallige omstandigheden — nu, dan had hij zeker nooit een voet daar in dat dorp gezet. Ben was zoo hartelijk geweest, had niet opgehouden ; hij moest en zou nu althans een van de Paaschdagen bij hen komen doorbrengen. Hij had het niet kunnen weigeren . . .

„Kijk, daar komen ze in de verte aan," zei Ben, die blootshoofds en in zijn hemdsmouwen in den voortuin met zijn twee jongens aan het krijgertje-spelen was, „kom, dan gaan we ze verwelkomen."

En hij greep de twee robbedoezen om het middel en plaatste ieder op een schouder.

„Zoo, wie er nu het eerst is," juichte hij, en liep den weg op, zijn gasten tegemoet.

„Ik geloof werkelijk, dat hij daar aankomt," schrikte mijnheer Stalperts. „Wie ? Die zonder jas ? Met die twee kinderen op den schouder ?" deed mevrouw beangst, „ik dacht, dat het een groentenboer of zoo iets was."

„Neen, het is mijn bloedeigen broer," zei mijnheer.

„Kijk, hij wuift."

De begroeting van de zijde van Ben was genoeglijk hartelijk.

„Geef jelui oom Karel en tante eens de vijf, jongens."

En dan zijn kinderen voorstellend: „Die oudste mannetjesputter is acht jaar, zit in de tweede klas, heet Jaap, en lust heelemaal geen paascheieren. En de jongste heet Wim, is zeven, zit in de eerste, en heeft den geeuwhonger."

Oom Karel en tante keken wat sip ; ze lachten omdat ze er niet van buiten konden. Maar Dick en Rie kregen, ondanks hun schijnbare geïsoleerdheid, bijna onmiddellijk even contact ; zij knikten vrindelijker naar dien oom dan ze ooit tegen wien ook ter wereld deden, en namen verder een, zij het nog wel wat statige, maar niet vijandige houding aan.

„Zoo, ben jelui nu Dick en Rie ? Mijn neefje en mijn nichtje ?" deed Ben, en geeft beiden een kus op de wang, dat het klapt, „wel, wel, dat doet me nu eens genoegen. Loopen jelui maar eens vooruit met de neven. Die weten den weg."

De drie anderen volgden. Ben trachtte een genoeglijk gesprek aan te knoopen, over de reis, over het dorp, over het weer, maar het vlotte niet erg ; Karel en zijn vrouw waren nog niet over den eersten schrik heen, en hun antwoorden waren maar juist mondjesmaat. Ben gaf het echter niet zoo heel gauw op. Een gesprek tusschen twee broers, die gedurende 'n jaar of tien achtereen in een vervreemding ver van elkaar hebben geleefd, vlotte niet maar zoo dadelijk ; dat was begrijpelijk. Aan Ben nochtans lag het niet ; die had een allerpleizierigste manier om hen op hun gemak te stellen.

Spoedig stonden ze voor het kleine, welgebouwde landhuisje, Ben's residentie. Mevrouw, vroolijk, hartelijk, kwam haar gasten al in den tuin tegemoet, en leidde hen in de woonkamer. Het was een eenvoudig vertrek met witgekalkte muren, sober doch smaakvol aangekleed met wat antieke eiken meubels. De haard brandde. En door het open venster kwam de fijne, frissche voorjaarslucht in een vlaag van gouden zonlicht naar binnen spelen. Dit vertrek had iets onzegbaar goeds en liefelijks. Karel en zijn vrouw, beiden zoo koel-onverschillig en geblaseerd ontevreden, kregen even beiden het gevoel, dat hier in deze woning . . . . . iets nobels, iets heerlijks, ... dat hier iets van het Geluk woonde, en zij ondergingen de bekoring ervan.

PAASCHZATERDAG BIJ DE GRIEKEN.

De patriarch verlaat de kleine kerk, het licht in de hand, waaraan de bedevaartgangers hun kaarsen aansteken.